

Theaterdier

Lottie Hellingman

‘Ik ben en blijf die outsider, die haar eigen gang gaat’

Ze is moeder en vader tegelijk, een werkende alleenstaande moeder met een volle agenda. Maar actrice en zangeres Lottie Hellingman (1977) is gelukkig. Met haar dochtertje Minke (2016), ze vormen een echte tweeenheid. En met de film *Mijn beste vriendin Anne Frank*, die zojuist is bekroond met de Gouden Film Award.

PRODUCTIE & TEKST: INGRID SPELT | HAAR & MAKE-UP: LIDIA TAN
BEELDCONCEPT & FOTOGRAFIE: JACQUELINE DE HAAS

Lottie Hellingman is te zien in de eerste Nederlandse speelfilm over

Anne Frank ooit: *Mijn beste vriendin Anne Frank*. Ze speelt de moeder van Hannah Goslar, Annes beste vriendin. De film over de vriendschap tussen de pubermeisjes krijgt lovende recensies. “Geweldig! Ik ben zo blij dat ik mijn werk na anderhalf jaar weer kan laten zien.” Het muziekspektakel *Lazarus*, geregisseerd door toneelregisseur Ivo van Hove in samenwerking met David Bowie, lag na een paar maanden al stil door de coronamaatregelen. Lottie speelde wisselend met Noortje Herlaar een hoofdrol. Een enorme domper, vertelt Lottie met losse haren, licht opgemaakt, in restaurant Dauphine, net om de hoek waar ze woont. Niet dat we bij haar thuis niet welkom zijn, maar het is zo lekker om er even uit te zijn. “Sinds afspreken in de horeca weer mag, grijp ik alles aan. Hoe dat met *Lazarus* ging was ook zo bizar. In die periode vloog ik naar Hongarije voor de opnames van *Mijn beste vriendin Anne Frank*. Zeg ik nog: ‘Jongens, met een week zien jullie me weer,’ en het is er nooit meer van gekomen. Ik genoot van de samenwerking met Ivo van Hove, zijn streven naar perfectie. Zo ben ik óók. Ik ben geen *diehard* Bowie-fan, maar had in *Lazarus* echt iets te spelen. Ik heb trouwens nog wel ergens een handtekening van Bowie, gescoord als 16-jarige tijdens een evenement waar hij ook optrad. Iedereen vroeg erom, dus ik ook.”

Voor het gesprek had ze eigenlijk wel sponstaan naar Texel willen komen, waar de journalist woont. Even uitwaaien. Maar dat gaat minder makkelijk nu haar dochter Minke naar school gaat. Lottie heeft goede herinneringen aan het Waddeneiland. Filmde er eens

voor het programma *Jules unlimited*. “Parachutespringen natuurlijk.” De kick van het springen won het van de angst. Nu ze moeder is, is Lottie niet meer die *daredevil* van toen. Hoewel ze ook weer niet gezapig op de bank hangt, een 9-tot-5-baantje ambieert en laatst bij hoge uitzondering toch voor een presentatieklus met een sneller kloppend hart van een toren abseilde. “Doe ik niet nog eens.” Die verminderde lust naar actie komt niet omdat ze er alleen voorstaat en haar dochter niet als ‘wees’ achter wil laten, vermoedt ze. “Het ligt denk ik meer aan die volle agenda. Dat geeft al genoeg adrenaline en energie.” Lottie voedt Minke vanaf dag één alleen op. Dat was geen vooropgezet plan, maar is zo gelopen en dan kun je maar beter meebewegen in de realiteit in plaats van blijven hangen in negativiteit. Dat kleine wurmpje op je buik heeft immers alle liefde en aandacht nodig. “Direct voelde ik een allesoverheersende onvoorwaardelijke moederliefde. Ik ging dit gewoon doen.”

Ze schakelt geregeld haar vader met zijn partner, zussen of vriendinnen in als oppas. Zij zorgen liefdevol voor Minke als Lottie op de planken staat. “De laatste anderhalf jaar veel minder omdat bijna al mijn theaterwerk wegviel door de coronamaatregelen. Hopelijk trekt dat straks weer aan. Deze crisis ben ik financieel doorgekomen met stemmenwerk voor commercials en luisterboeken. Tijdens de eerste lockdown heb ik thuis een opnamestudio laten maken. Ideaal.” Begin september stond Lottie voor het eerst sinds lange tijd op de rode loper, voor haar rol in de speelfilm *Mijn beste vriendin Anne Frank*. “Zo bijzonder! Als een gekooid dier mocht ik weer naar buiten, mensen ontmoeten en mijn werk laten zien. Zo voelde dat. Ik mis het theater ook zo,” vertelt ze met grote gebaren.

U bent een theaterdier?

“Honderd procent. Op het toneel ligt mijn passie en kracht en voel ik me thuis. Alles gaat bubbelen en kriebelen als ik een theater

binnenloop. Filmen zie ik als een uitdagend uitstapje. Ik geniet enorm van het met z’n allen op locatie filmen en eten aan lange tafels. Ik hou van dat nomadenbestaan. Het verhaal van Anne Frank kan niet vaak genoeg worden verteld. Je moet mensen eraan herinneren hoe het kan lopen als je een destructieve autoriteit volgt. Kinderen van de toekomst moeten overal ter wereld in vrede kunnen leven. In de film raken Anne en Hannah elkaar kwijt in de oorlog. Jaren later zien ze elkaar weer in het concentratiekamp, gescheiden door een muur. Met gevaar voor eigen leven gooit Hannah eten voor Anne over die muur. Ze was nog maar 15. Van dat lef krijg ik kippenvel. Hoe wrang ook, beiden hebben hun droom waargemaakt. Anne wilde schrijven en beroemd worden en Hannah, die in Israël woont, verpleegster. De film is door Netflix aangekocht en gaat straks de wereld over. Hoe gaaf is dát.”

U jaagt die internationale carrière na?

“Dat zou erg leuk zijn, maar mijn rol in deze film is bescheiden. Ik droom wel van een reizend theaterbestaan. Hoe mooi is het om overal ter wereld te kunnen spelen! Geef ik Minke thuisonderwijs. De grootste uitdaging in deze rol zat ’m in de taal. Ik hou van talen en moest in het Duits en Hebreeuws acteren. Uren heb ik met een koptelefoon op de Hebreeuwse gebeden geoefend. Als perfectionist duik ik er dan helemaal in.” Lachend: “Komt het mooiste: mijn hele gebed is nooit opgenomen. Ja, een héél klein stukje.”

Alleenstaande ouder zijn is vast niet altijd even makkelijk?

“Niet altijd nee. Soms verlang ik naar een partner, naar het samen delen en leren van elkaar. Ach, het is wat het is. Ik pakte mijn leven als alleenstaande, werkende moeder best snel op en zag het vooral als een nieuw avontuur. Ik ben en blijf die outsider, die haar eigen gang gaat. Na Minkes geboorte begon ik met kortdurende theatertours in Nederland en Vlaanderen. Nam ik een slaap- ▶

‘De film is door Netflix aangekocht en gaat straks de wereld over. Hoe gaaf is dát’

‘Ik kon niet anders dan voor het theater gaan’

gesprek met *God*. Als twintiger had ik onge-looflijk liefdesverdriet en na het lezen van dat boek ging er een wereld voor me open.”

Bent u van de hoge pieken en diepe dalen?

“Jááá, hoewel er wel steeds meer balans in komt. Verdriet mag er zijn, maar ik heb moeten leren om me niet te veel mee te laten slepen. Als ik vroeger liefdesverdriet had, zegde ik rustig een project af. Kon ik niet stoppen met huilen en lag ik bij wijze van spreken wekenlang onder mijn dekbed. Waarom zei niemand tegen mij: ‘Kom op Lottie, je mag huilen maar je gaat óók die mooie liedjes zingen.’ Vanaf dat moment beloofde ik mezelf dat ik in volgende relaties door zou blijven ademen als hij het uitmaakte. Dat is gelukt.”

Wordt u snel verliefd?

“Nee. En ik hop ook niet van de ene naar de andere relatie. Als tiener viel ik al niet in kat-zwijn voor een jongen. Ik ben wel benieuwd hoe een volgende relatie zal zijn in een vrijere vorm. De wereld laat vooral traditionele rela-tievormen zien, maar ik ben nieuwsgierig naar andere vormen. Wat zal daarin mijn stap zijn? Dan bedoel ik niet een open relatie maar meer in de zin van een woonvorm zoals dat reizende bestaan. Dat kan óók met een part-ner als die vrij is om te gaan en staan waar hij wil. Hoewel... Ik ambieer het ook weer niet om 24/7 met iemand samen te zijn. We zien wel hoe het loopt, straks ben ik gelukkig met iemand die bij een bank werkt. Nee joh, ik ga niet daten via apps of datingsites. Ik kom live zoveel mensen tegen, daar zitten écht wel leuke mannen tussen. Maar voorlopig is het niet aan de orde en heb ik mijn handen vol aan werk en Minke. Dat wordt vast anders als ze groter wordt. Als het alleenstaande ouder-schap me te veel wordt en ik verlang naar een relatie en al die leuke dingen doen die erbij ►

tentje mee dat fungeerde als haar kamertje. In Vlaanderen sliepen we bij mijn tegenspe-ler Peter de Graef en zijn vriendin. Zij paste op Minke als wij speelden. Per week keek ik wie kon helpen bij de zorg als ik haar niet meenam. Die eerste twee jaren waren inten-sief. Maar het was ook romantisch, zo met z’n tweetjes op pad. Later zorgden vooral mijn vader en zijn vrouw voor Minke als ik ’s avonds moest spelen. Bracht ik haar en tufte door naar Brussel. Kroop ik midden in de nacht naast Minke in bed. Vroeg mijn vader ’s ochtends heel lief of hij het moest over-

nemen, kon ik nog even doorslapen. Weet je, de kunst van het leven is vertrouwen op je intuïtie en weten welke golf je moet pakken. Dat zou ik veel beter willen leren.”

U mist wel eens een afslag?

“Absoluut! Ik zou nog beter met tegenslagen om willen leren gaan. Nog sneller leren los-laten. Als ik 70 ben, wil ik die kunst helemaal machtig zijn. Ik geef mezelf nu een 7,7. Ben ik al een eind op weg toch? Ik probeer op mijn intuïtie te varen maar als ik moe ben, gaat dat minder goed. Misschien ben ik té gevoe-

lig. Afgelopen zomer ben ik met Minke drie weken door Italië getrokken en ik vond die rust heerlijk. Op een camping hoog in de ber-gen had ik nul bereik. In eerste instantie gaf het onrust: je kunt je mail niet checken, niet bellen en anderen hebben geen idee of het goed met je gaat. Maar het was zó relaxed. Eenmaal terug probeerde ik het langzame leven vast te houden maar voor je het weet, zit je weer in het hectische bestaan. Ik pro-beer daar op te letten en doe aan yoga. Lees spirituele en psychologische boeken zoals *De Tao Te King* voor ouders of *Een ongewoon*

CV

- 1977** Geboren in Midden-beemster
- 1989** Doet het gymnasium in Purmerend
- 1995** Doet mee aan het tv-programma *A star is born*
- 1996** Studeert een jaar geneeskunde
- 1997** In musical *Eindeloos*
- 1999** In musical *Miss Saigon* en film *Missing link*
- 2000 (-heden)** Speelt in vele toneel- en muziektheater-producties van Orkater, het Amsterdamse Bostheater en Matzer Theaterproducties
- 2001 (-2004)** Presenteert *Jules unlimited*. Wint Gouden Beeld als Beste Actrice voor haar rol in de film *Ijs*
- 2003** In tv-serie *De band*
- 2005** Doet mee aan *Wie is de Mol?* en eindigt als finalist
- 2009** Presenteert *De Natio-nale Wetenschapsquiz* (tot 2014). Speelt in *De hel van ’63* en *De storm*, wordt geno-mineerd voor Gouden Kalf Beste Vrouwelijke Bijrol
- 2011** Speelt in film *Lena*
- 2015 (- heden)** Spreekt luister-boeken en commercials in
- 2015 (- heden)** Speelt gastrol-len in tv-series als *Gooische Vrouwen*, *Flikken Maastricht* en *Moordvrouw*
- 2017** Tourt met Peter de Graef door Vlaanderen met het theaterstuk *Twee zielen, drie levens, zes mensen*
- 2018** Staat in Carré met *Het pauperparadijs*
- 2019** Speelt in muziek-theaterproductie *Lazarus*
- 2021** Speelt de moeder van Hannah Goslar in film *Mijn beste vriendin Anne Frank*

9X KORT

Altijd in de koelkast?
“Broccoli.”

Altijd bij zich? “Een pen.”

Trots op?
“Het moederschap.”

Hekel aan? “In de rij staan.”

Favoriete regisseur?
“Ivo van Hove.”

Leukste lunchtent? “Rum
Baba Bakery and Roastery,
haal ik elke dag koffie.”

Groot voorbeeld?
“Sally Hawkins.”

Onweerstaanbaar?
“Slagroomtruffels.”

Levensmotto? “Lééf!”

horen, kijk ik naar mijn dochter en denk ik: tegenover me zit een lief klein grappig meisje en dat mag ik niet uit het oog verliezen. Dat leven komt wel weer. Maar mocht die onconventionele prins op het witte paard voorbij komen... Dan zeg ik niet direct nee.”

Lottie groeide op bij haar moeder, was een peuter toen haar ouders uit elkaar gingen, en zag haar vader zo nu en dan. “Op mijn 10de hertrouwden ze beiden en kregen opnieuw kinderen. Ik was enig kind en vond dat super. Gaf flesjes en moederde over mijn halfbroertje en -zusjes. De nieuwe man van mijn moeder nam ook twee pubers mee, dus opeens hadden we een huis vol. Ik genoot ervan.”

Voelen ze als uw echte broer en zussen?

“Ik heb geen vergelijkingsmateriaal. Met de kinderen van mijn vader ben ik niet opgegroeid, en mijn oudere stiefzussen waren al snel uit huis. Mijn jongste halfzusje is bij mij in de buurt komen wonen en dat is erg leuk. Ze past geregeld op Minke. De rode draad in mijn leven is toch wel dat ik veel alleen doe en aanhaak bij mensen die ik tegenkom. Ik vraag me wel eens af hoe zo’n hechte familieband met échte zussen en broers zou zijn. Ik ken het eigenlijk niet. Hoewel ik bij ex-vriendjes gezien heb dat een honderd procent bloedband ook niet altijd zaligmakend is. Soms verlang ik naar een *tribe* als familie: gelijkgestemde mensen die elkaar opvangen in een community. Wil ik wél mijn eigen plekje.”

Hoe vond u uw plekje als kind in die samengestelde gezinnen?

“Dat plekje had ik natuurlijk al. Het voelde niet alsof ik dat opnieuw moest veroveren. Mijn moeder en ik hadden een sterke band, een symbiotische relatie. Op een gezonde manier is daar afstand in gekomen toen ik geneeskunde ging studeren. De band met mijn vader is tegen mijn 30ste hechter geworden. Het voelt alsof de cirkel rond is. Mijn vader en zijn partner zijn belangrijk als opa en oma voor Minke. Ik voel een enorme dankbaarheid en dat heb ik hem in een brief laten weten. Ik kan altijd bij ze terecht en dat is fijn. Tegelijkertijd is het leuk om te zien dat mijn

moeder nog van alles doet, werkt en een druk sociaal leven leidt. Die heeft helemaal geen tijd om vaak op te passen. Als ik haar zo druk bezig zie, denk ik wel eens aan mijn puberteit terug. Naast mijn vwo volgde ik lessen aan de Theaterschool in Purmerend. Zowel mijn moeder als vader vonden dat ik moest doen waar ik gelukkig van werd. Op mijn 12de ging ik al op tournee naar Moskou, twee jaar later naar Tsjechië en ik stond in het kinderkoor van Michael Jackson in De Kuip. Op mijn 17de vertrok ik voor een paar weken naar Broadway. Ik beleefde zoveel avonturen en voelde me de gelukkigste puber op aarde. Toch koos ik voor een studie geneeskunde. Misschien had dat wel met zekerheid te maken, daarnaast hou ik van wetenschap. Na een jaar werd de keuze tussen wetenschap en creativiteit voor mij gemaakt: ik werd gevraagd voor de musical *Eindeloos*, erna voor *Miss Saigon* en ik won een kleinkunstprijz. Ik kon niet anders dan voor het theater gaan.”

Waakt u voor een symbiotische relatie met uw dochter?

“Dat probeer ik wel. Je neemt altijd dingen over van je ouders maar er zijn ook dingen die je anders wilt doen. Thuis was het leuk en gezellig en ik kon altijd op mijn moeder bouwen maar door die hechte band was ik ook bang om haar te verliezen. Ik denk ook wel dat ik mijn moeder onbewust blij wilde maken. Zo’n relatie is misschien niet heel gezond. Ik hoop dat ik Minke eerder los kan laten en haar kan delen met andere mensen. *‘It takes a village to raise a child’* zeggen ze wel eens. Ik geloof daar in.”

Bent u een pleaser?

“Hmm, ik ben wel van de harmonie. Ik heb eigenzinnige ideeën maar ruzie maken heb ik thuis niet geleerd. Met spelen is dat soms ook lastig. Wil ik de regisseur blij maken terwijl ik er zelf anders tegenaan kijk. Daarin kijk ik met bewondering naar actrice Elsie de Brauw. Zij blijft goed bij zichzelf en kan zó schaamtelos spelen. Dat niveau hoop ik eens aan te tippen: je moet lelijk kunnen zijn en fouten durven maken om iets moois neer te zetten.” ■

‘Je moet lelijk kunnen zijn en fouten durven maken om iets moois neer te zetten’